

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 3. Alijs Sanctorum Patrum, & Doctorum illustrium testimonijs, &
exemplis eadem doctrina confirmatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
Mystica

NIV

128

Relig. capite 15. sic declarat: Hac est hominis in hac vita sublimior perfectio, ita vniti Deo, ut tota anima cum omnibus potentis suis, & viribus in Deum collecta vnus spiritus fiat cum eo, ut nihil meminerit nisi Deum, & omnes affectus in amoris gaudio vniti, in sola conditoris fruitione suaviter quietant, &c. & paulò inferius subiungit. Quamuis autem omnes virtutum conatus ad hanc perfectionem tendere videantur, tamen specialiter orationis studium ad hoc nititur, ut anima toto affectu, & intellectu, & memoria in Deum feratur. quia alij postposita anima soli Deo inherere desiderat cum orat. vnde orationis perfectio est, cum anima illud obtinet ad quod orando tendit, ut tota ab infimis abstracta solis iungatur diuinis, nec volens, nec valens aliud sentire nisi Deum, vbi verè quiescit anima, ibi delectatur in splendore lucis, & amenitate diuina dulcedinis, & in securitate pacis, &c.

7. Hac spectat diuisio illa, quã idem D. Bonauent. opusc. de 7. itiner. æternitatis dist. 3. adducit ex Ricar. de S. Victore in prolog. ad lib. de Trinitate, & lib. 5. de contemplatione cap. 12. necnon, & ex auct. lib. de spiritu, & anima tom. 3. apud Augustinum, ex quorum mente triplicem gradum spiritus distinguit, scilicet spiritum in spiritu, spiritum supra spiritum, & spiritum sine spiritu; ex quibus gradibus primum sic ex Ricardo declarat. Spiritus in spiritu esse, tunc rectè asseritur, quando exteriorum omnium obliuiscitur pariter, & ignarus est omnium eorum, quæ in corpore corporaliter aguntur, & illa solum intelligit per memoriam, vel intellectum, quæ in spiritu, & circa spiritum aditantur, vel hoc est spiritum in spiritu esse, semetipsum intrare. & intra semetipsum totum colligere, & ea, quæ circa carnem, seu etiã in carne geruntur interim penitus ignorare, &c. Ecce qualiter quandã ignorantiam contradictionis, seu rebellionis carnis aduersum spiritum in vitis perfectis constituit, eamque doctrinam tradit itiner. 4. dist. 5.

8. Sed adhuc strictius de hac re loquutus fuit D. Amb. octonario 22. in Palm. 118. vbi explicans illud Cant. 5. Exui tunicam meam, quomodo induam eam: laui pedes meos, quomodo inquinabo eos, sic inquit: veteris igitur hominis vestimentum vitis erroris intextum in lacu acris regeneratione depositum, nescis quomodo possit induere. studio enim correctionis volenter ad vitium peccatorum, tanta vis consummate emendationis est, ut in quandam puritatem redat spiritualis etatem, qua vici erroris ignoret, crimen etiam si velut non possit admittere, quia desuperat usum nosse peccandi, &c. Quæ verba quamuis per quamdam exaggerationem dicta sint, tamen optime ostendunt perfectionem maximam, ad quam in hac vita potest anima Dei gratia peruenire.

§. III.

Alijs Sanctorum Patrum, & Doctorum illustrium testimonij, & exemplis eadem doctrina confirmatur.

9. Id ipsum optime declarat D. Dionysius Areopag. in epist. cuius titulus est Ioanni Theologo Apostolo, & Euangelistæ exulanti in Pathmo insula, vbi sic loquitur: Ego quidem, nunquam ita auiens sum, ut aliquid pati arbitrer, sed corporis mala hoc tantum, quod te dyaboles sentire credo, &c. Et paulò antea dixerat reperiri viros ad eum spirituales, ut

venereantur appellari. Liberi ab omnibus malis Dei amore impulsī, qui ab hac principium futura efficiunt, cum inter homines Angelorum vitam imitentur in omni animi tranquillitate, & Dei nominis appellatione, &c. Quibus in verbis adhuc maiorem perfectionem, quam Venerabilis noster IOANNES in propositione, quam elucidamus, constituit.

Ad hunc autem gradum virtutum animi purgati, in quo nulla, aut ferè nulla partit inferioris contradictio, aut rebellio sentitur, multi Sancti pervenerunt, specialiter verò id de S. Matre nostra THERESIA affirmant, & late probant sacræ Rotæ Auditores in secunda relatione iam typis mandata, quam summo Ecclesiæ Pastori Paulo V. scelicis recordationis pro eius canonizatione fecerunt articul. 2. §. 2. & sequentibus, & ideo nihil mirum, quod perfectionem hanc Mysticus noster Doctor in illis, qui ad summam cum Deo unionem in hac vita pervenire debet, assignet.

Consonat Albertus Magnus in lib. de adhærendo Deo cap. 8. ubi hanc eandem similitudinem, cum statu innocentie in his, qui per creaturarum abstractionem, & denudationem ad Dei unionem tendunt expresse constituit his verbis. *Quanto magis magisque te nudaveris à phantasmatibus, & omnibus rebus mundialibus, & creatis, ac per bonam voluntatem intellectu Deo unicus fueris, tanto magis ad statum innocentie, & perfectionis appropinquas, &c.*

Tandem id ipsum docuit Ioannes Rusbrochius in tabernaculo fœderis cap. 19. ubi sic loquitur. *Quarta denique proprietas, qua spiritus nostri simplicitas æternum possidetur à Deo, illius essentialis est intra nos existentia, qua quidem proprietas, & ipsa in nos trahit: enimvero in sese nos attrahit, efficitq; nos à nobis ipsis aberrare in infinitum, ac abyssalem quamdam, & incognitam caliginem, ubi tunc nos ipsos in vastissima, ac deserta amittimus solitudine, amittendo autem nos ipsos beatitudinem invenimus, & inveniendū eligimus, & eligendo eligimur, atque inter eligere hoc, & eligi innocentia nascitur, qua quarta proprietas est, in qua virtutes omnes, & inchoantur, & consumuntur, per innocentiam enim, usque ad eam in nostram demergimur electionem, tanque fortiter amore in Deo capimur, constingimur, & complectimur, ut nihil aliud, nec possumus, nec velimus, nec sciamus, quam in omnem eternitatem cum amore in ipso permanere, quod ipsum, & in omni essentia, & cunctis actibus simplices, & expeditos nos efficit.*

Denique hanc eandem perfectionem assignat Dionysius Carthusianus de vita incluserum lib. 1. art. 14. sic inquit: *Hac autem vita Deiformis, atque clarissima est, idcirco mens humana non est ad eam apta & digna, nisi fuerit à passionibus vitisq; purgata, virtutibus exercitata, ad illustrationes divinas bene disposita. Passiones vero anime non sunt nisi quadam affectiones appetitus sensitivi in homine, propterea reformatio passionum consistit in hoc, ut homo non afficiatur ad aliquam rem sensibilem, transitoriam, seu carnalem, nisi secundum recta rationis iudicium. Recta quoque ratio iudicat universa sensibilia, & terrena ordinanda esse ad spiritualia, & æterna, imò ad Deum sublimem, & benedictum, ita ut homo non plus amet, querat, cupiat, colligat, aut teneat ista sensibilia, & caduca, quam sibi necessarium extat, aut vile ad bene vivendum, ad complacendum Domino Deo, ad spiritualem profectum, sicque in nullius rei creatæ inordinatæ, aut immoderatæ affectione maculet mentem, nec sit in anima inordinatæ delectatio in rebus caducis, nec timor superfluus eas perdendi, nec excessivus dolor de amissione earum, nec desiderium inordinatum ad ipsas habendas, sed nec ad famam, aut gloriam, honoremque temporalem, atque inanem homo afficiatur, nec de sua diffamia, despectione, aut inhonoratione immoderanter curet, aut contristetur, imò potius gaudeat, &c.*

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI
122

Ex quibus omnibus satis superque constat, perfectionem hanc, quam in hac propositione assignat pro viris perfectis Mysticus noster Doctor similem innocentiam, quo ad ordinationem, & quietem passionum, & quasi cessationem contradictionis portionis inferioris ad superiorem, hanc inquam perfectionem assignari etiam communiter à SS. Patribus Ecclesiæ Doctoribus, in qua proinde doctrina nulla offensionis iusta occasio esse potuit, quia reuera iuxta legitimum eius sensum à nobis supra explicatam, quem ipsamet propositio aperte declarat, verissima est, de qua iterum redibit sermo, magisque confirmabitur infra cap. 14. in elucidatione 14. propositionis.

C A P V T XIII.

PROPOSITIO DECIMATERTIA ELUCIDATUR, eiusque manifestus sensus ex communi doctrina comprobatur.

DECIMATERTIA propositio habetur in libro qui inscribitur *Flamma amoris viua*, Cant. 1. vers. 1. vbi loquens de actibus amoris, quos exercet anima in illa sublimi transformatione, quam in altissima contemplatione cum Deo habet, sic loquitur.

Vnde actus isti amoris, immensi sunt valoris, plusque eorum vno promeretur anima, quam aliis multis, quos sine transformatione ista elicerat.

Propositio hæc adeo est manifestè vera, & Theologorum doctrinæ conformis, vt mirum sit potuisse aliquem in Theologia etiam scholastica mediocriter versatum in illa offendere; & ideo non est cur in eius elucidatione immoremur, sed solum recolere oportebit communem, & certam doctrinam Theologorum cum D. Thom. 2. 2. quæst. 24. artic. 6. vbi tanquam certissimum ab omnibus statuitur, meritum essentialis præmij, eo magis crescere, quo actus charitatis fuerit intensior, imò valde probabile est actus remissos, vel nullum essentialis præmij, vel saltem non statim exhibendum mereri, sed huiusmodi præmij solis actibus feruentioribus habitu præxistenti deberi, vt communiter ibidem tenent discipuli D. Thomæ, in quo tamen modo vim non facimus, quia ad veritatem huius propositionis necessarium non est, sed sufficit, quod feruentissimus, ac intensissimus actus charitatis, superet in valore meritorio plures alios actus remissos, quod à nullo Theologo negatur, nihilque amplius asserit Mysticus noster Doctor in hac propositione, in quidem expressè affirmat actus charitatis, seu amoris, exercitos in illa sublimi transformatione contemplationis, esse pretiosissimos, vt potè feruentissimos, & intensissimos; plures verò alios extra illam transformationem exercitos, esse respectu illorum remissos, atque adeo multo minoris meriti.

Que